

Dies d'hivern

Aquell matí, el Joan es va aixecar sobresaltat, com si hagués passat alguna cosa extraordinària. Ell sabia que la llum del matí, que entrava per la finestra, no era com la d'altres matins. Era una llum més blanca, més engegadora, i en Joan sabia el que això significava. Havia nevat! Es va aixecar ràpidament per anar cap a la finestra i verificar el que sospitava. Quina nevada!

N'hi havia un pam i continuava nevant. Es va posar molt content perquè, entre d'altres coses, això significava que, probablement, avui no aniria a l'escola. Corrents, va sortir de l'habitació per despertar els seus pares i el seu germà cridant: Ha nevat! Aixequen-vos, que ha nevat!

El germà és qui més de pressa es va llevar, tot content. Els pares es van llevar més a poc a poc i amb una barreja d'alegria i de preocupació. Probablement, pel canvi de plans que suposa que tot estigui nevat.

Tampoc era tanta sorpresa, perquè ja ho havia anunciat la televisió el dia abans. També és per això que el Joan mirava per la finestra cada cop que es despertava. El primer cop que es va despertar no nevava. El segon cop, queien quatre floquets comptats, per això va estar una estona sense dormir. Quan va tornar a mirar, cinc minuts després, ja no queia res i el Joan es va adormir profundament fins al matí.

El Joan i el seu germà estan quietes a les escales de casa, escoltant la conversa de la seva mare, que ha trucat a l'escola. Quan sa mare confirma que no hi haurà classe, corren contents cap a l'habitació, per posar-se la roba per jugar a la neu.

Tots dos germans busquen, cadascú a la seva habitació, la roba que es posaran per sortir a jugar al carrer.

-Mare, no trobo els guants, on són? -diu el Joan.

-Són a la calaixera, al calaix de sota -contesta la mare.

Ja baixen mig vestint-se, corrent per les escales.

-Eh, eh! Pareu, no podeu sortir amb sabates, us heu de posar les botes d'aigua -diu la mare.

En aquestes, truquen a la porta. El Joan ja s'imagina qui són, els amics del poble. Efectivament, estan esperant al carrer per anar a jugar.

-Un moment! Encara no podeu sortir, que encara neva -diu la mare.

-Ara només cauen quatre floquets, la meua mare sí que ens deixa -contesta des del carrer un dels altres nois.

Novament corrent, tornen a baixar les escales, ara ja amb les botes d'aigua posades. La mare dona el vistiplau perquè els nens surtin. Ells encara no ho saben, però dies com aquests són els que deixen records per a tota la vida.